

□ LINZEN, □

DOOR

FENNA DE MEYIER.

Augustus.

Het was den ganschen dag broeiend warm geweest. Tegen den avond waren er wolken gekomen en had een forsche wind de boomen in de laan gebogen en dooreen geschud, maar regen was er niet gevallen.

In het kleine stadstuintje hingen de rozen verlept omlaag en poeierig droog lag het zand in de perken.

Taco zat met de kinderen in de kleine serre. Zij hingen slaperig en vermoeid aan zijn knie en zeurden telkens om wat anders.

Den heelen middag waren zij lastig geweest, vooral aan tafel. 't Vervelendste was wel de vierjarige Hein geweest; zoo suf en onverschillig; morsend en knoeiend met alles wat onder zijn bereik kwam; en ongevoelig voor straf en verwijten.

Misschien was dat kind toch achterlijk, zooals hij wel eens gevreesd had.

Zuchtend maakte hij zich los van de warme, kleverige vingertjes.

„Julie gaan naar bed,” zei hij bruusk, „ik zal om juf bellen.”

Er volgde een heftig protest van Dolf en Marietje. Hein had zich op den grond laten vallen; zijn te groot jongenshoofd op de borst; en staarde wezenloos voor zich uit.

„Zeg jongen, wat is er?” vroeg Taco en schudde hem ongeduldig heen en weer.

„Warm,” zei het kind en zag hem aan.

Het waren de oogen van zijn vrouw. Hij voelde er geen verteederling om, alleen irritatie.

„Vooruit, sta op, zit niet zoo te suffen.”

Toen juf de kinderen naar boven had gebracht, strekte Taco zijn beenen behaaglijker uit en stak een sigaar op.

Een opluchting, dat ze naar bed toe

gingen. De laatste dagen voelde hij dat herhaaldelijk, die irritatie om de kinderen. Zij hinderden hem, zij trokken aan zijn gedachten en drongen zich heerschzuchtig op aan zijn ziel.

En die wilde vrij zijn....

Wel was hij altijd een dreamer geweest, maar nooit had hij zoo'n behoefte gehad aan droomen als den laatsten tijd. •

En hij wist wel sedert wanneer.... Sedert hij Eveline had ontmoet.

Even deed hij zijn oogen dicht, opdat die eerste ontmoeting helderder op 't doek van zijn herinnering werd afgeteekend.

Het was een paar maanden geleden geweest bij zijn zuster, die ook in Utrecht woonde, als leerares van de meisjes H.B.S. Zij was in huis bij een Indische dame, een weduwe met drie dochters en Eveline was daar op bezoek, als vriendin van de jongste.

Dadelijk was hij getroffen geweest door haar verschijning, ofschoon hij erkende dat zij volstrekt niet door zou kunnen gaan voor een schoonheid.

Zij was eerder klein, en tener, al te tener misschien, maar van eene soepele sierlijkheid in al de bewegingen van haar lichaam. Haar kleine hoofd, met het dikke blonde haar, dat in een gevlochten wrong al den rijkdom toonde van mat goud en lichtend koper, stond recht op de smalle schouders. Zij had vreemde oogen, die telkens anders keken en een rooden, sappigen mond.

En zij was wonderlijk blank....

Eerst hadden zij niets gezegd; zij hadden elkaar maar aangekeken, elkaar omzichtig bespiedend.

Neen, dien eersten avond had zij eigenlijk bijna niet met hem gesproken.

Maar hij was naar huis gegaan met haar beeld in zijn ziel, zoo fel, zoo brandend, dat het hem niet mogelijk was geweest aan iets anders te denken.

Zij had ook voor hen allen gezongen; maar vreemd genoeg, had het hem ge-